Tautos Kelias

„Tautos Kelią" Leidžia Liet. Nacionalistų Partija. Vyr. red. Step. Povilavičius — Vykintas. [redacted] Redakcijos adr. Daukanto g-vė 13, II aukštas, tel. [redacted] Redakcijos kalbamos valandos [redacted] Laikraštis išeina kasdien, išskyrus šventadienius. Spausdina valstybinė „Spindulio" spaustuvė. Kaunas, Miško g-vė 11, tel. 26736

Atskiro Nr. kaina 30 kap.

NR. 1 KAUNAS PENKTADIENIS, 1941. VIII. 1.

TVIRTU KELIU

Lietuvos nepriklausomybės meto politika buvo svyravimų politika. Dauguma mūsų politikų siekė tariamos „lygsvaros" politikos, norėdami visą laiką būti geruose santykiuose su rytų ir vakarų kaimynais. Tačiau ta tariamoji „lygsvaros" politika buvo ne kas kita, kaip visiškas nesupratimas gyvybinių tautos interesų ir jos istorinės paskirties. Tokia svyravimų politika, stoka aiškaus pasisakymo kur mes stosime pavojaus ištikti, Lietuvą privedė prie gana liūdno likimo, kuris atžymėtas skaudžiais bolševistinio teroro metais.

Visiems blaiviai galvojantiems seniai buvo aišku, kad mūsų kelias — draugingai gyventi su savo didžiuoju kaimynu Vokietija, o ne su tautų teroristais sovietais. Tokios aiškios politikos reikalą pirmasis iškėlė prof. A. Voldemaras, tuometinis ministeris pirmininkas. Jis aiškiai pasisakė, kad Lietuvai, siekiant tikresnio rytojaus, pakeliui tik su didžiuoju Vakarų kaimynu Vokietija. Jokios svyravimų bei „balansavimo" politikos negali būti. [illegible] metu radosi daug pritarėjų, kurie susibūrė į „Geležinio Vilko" organizaciją. Tačiau „balansavimo" politikos šalininkai, pamatę stiprėjančias „Geležinio Vilko" organizacijos eiles, pajuto pavojų savo kėdėms. Jie jas suskato tautos ir valstybės vardu gelbėti: — areštavo gerų santykių su Vokietijos Reichu įkvėpėją prof. Voldemarą, o „Geležinio Vilko" organizaciją uždarė, į kalėjimus sukišdami daugybę jos narių. Tuo metu buvo uždarytas laikraštis „Tautos Kelias" už pagarsėjusį „Likimo keliais" straipsnį, kurį vėliau perspausdino „Preussische Zeitung"

Šiandien, po labai skaudžių pamokų, baigiant bolševistinio smurto klaikiais metais, kiekvienam darosi aišku, kas tada klydo ir kas siekė teisingos politikos. Bolševistinio teroro mums nebūtų tekę išgyventi, jei nebūtų buvę laikomasi klaikios svyravimų politikos. Mūsų buv. politikų klaidos, išpirktos taurios vokiečių tautos kareivio krauju, lietuvių žudynėmis, masiniais kalinimais ir tautos trėmimu į Sibirą tebūva pamoka blaivesniam ateities galvojimui.

Po šių skaudžių pamokų, kurios yra buvusios politikos pasėka, šiandien pradedame leisti „Tautos Kelią", kuris tęs savo pirmatako vestą liniją. Mūsų [illegible] tikslas — griežtai laikytis Vokietijos Reicho politikos. Mums nepakeliui nei su tautų teroristais sovietais, nei su plutokratine Anglija ir Amerika. Mes žinome, kad Vokietijos laimėjimas neš visoms Europos tautoms laimėjimą, tik tada mes būsime išgelbėti nuo bizneriškos anglų politikos, kuri siekia visą pasaulį paversti savo dominijomis. Siekdami šių tikslų, mes visus geros valios lietuvius bursime realiam rytojaus gyvenimui. Mes eisime tvirtu keliu, vengdami bet kokių vingių.

Adolfas Hitleris — Naujosios Europos kūrėjas

Didžiojo Reicho Vadas
Adolfas Hitleris.

Kai lemtingąjį 1941 m. birželio 22 dienos rytą Didžiosios Vokietijos Führeris Adolfas Hitleris savo tiksliai paruoštai kariuomenei davė istorinį įsakymą žygiuoti į rytus, prieš bolševikinius barbarus ir juos sumušti jų pačių valdomoje ir teriojamoje žemėje, plačiajam pasauliui tai buvo sensacija — Lietuvai tai buvo išlaisvinimo varpai. Ir Lietuva buvo išlaisvinta. Lietuvių tauta Adolfui Hitleriui už tai dėkinga.

Nuo to lemtingojo ryto iki šiandien praėjo nepilnos šešios savaitės. Nuostabiai triuškinančiais smūgiais vokiečių armijos vyrai pasistūmėjo toli į buvusios „Tarybų Sąjungos" gilumą. Kovos eiga jau ne Nemuno ne Dauguvos upynų baseinuose, bet jau toli už Smolensko; smarkiausiai bombarduojama pati bolševikų sostinė Maskva; supamas Petrapilis; vokiečių karo lakūnai užvaldė visą rytų oro erdvę; bolševikų kariuomenės likučiai su didžiausiais nuostoliais traukiasi; žodžiu, kasdien darosi vis aiškiau, kad Adolfas Hitleris bolševizmą tikrai ir galutinai sumus ir tuo visiems amžiam išgelbės lietuvių tautą, visą Europą ir visą pasaulį nuo raudonosios grėsmės ir bolševikinio barbariškumo.

Naujoji Europa atsistoja ant kojų laimingame svastikos ženkle, o Adolfas Hitleris yra jos vadas ir vadovas į šviesesnę ateitį.

Kur glūdi toji stačiai stebuklingoji Adolfo Hitlerio pasisekimo paslaptis? Tasai klausimas jau yra buvęs statytas milijonus kartų ir įvairiai į jį buvo atsakoma.

Mums atrodo, kad viena pagrindinių tų pasisekimo priežasčių glūdi tame, jog tikruoju laiku Europoj gimė ir prisistatė tikrasis vyras. Vadinasi, Adolfo Hitlerio asmenybė buvo tas kertinis asmuo ant kurio jau galėjo būti statomi ir įtvirtinami naujosios Europos pamatai. Bet neužteko tokiai asmenybei pasirodyti, reikėjo, kad ji būtų kovoje tiek užgrūdinta, jog išdrįstų žygiuoti prieš visas tamsiąsias bolševikines, žydines galias pasaulyje. Kaip formavosi ir grūdinosi Adolfo Hitlerio asmenybė, vaizdžiai nupiešta jo paties garsioje knygoje „Mein Kampf". Šioji ideologija teikia galimybių daryti įdomiausių studijų. Kaip formavosi ir grūdinosi jo vadovaujamas nacionalsocialistinis judėjimas, kaip to pasėkoje tas judėjimas užvaldė visą vokiečių tautą ir iš jos padarė Didžiąją Vokietiją, kaip toji Didžioji Vokietija nuo pat 1939 metų rudens laimingai triuškino vieną senojo, merdėjančio pasaulio bastijoną po kito ir kaip dabar jau triuškina patį didžiausią žmonijos priešą bolševizmą — to viso liūdininkais esame mes patys.

Adolfas Hitleris yra lietuvių tautos išgelbėtojas nuo raudonosios pabaisos. Lietuvių tauta į jį deda viltį ne tik dėl to, kad jis išlaisvino lietuvius iš bolševikinio teroro, bet ir dėl to, kad Lietuva, kaip tikra arijiečių rasės tauta, su nuoširdžia simpatija ir pilnu pasiryžimu įsijungia į Adolfo Hitlerio vadovaujamą Naujosios Europos ir Naujojo Pasaulo kūrimą.

Argus

Rasti papildomi sovietų planai

Iš jų aiškėja, kad bolševikai tikrai ruošėsi pulti Vokietiją. Tuo tikslu buvo ruošiami žemėlapiai.

BERLYNAS, ELTA. Srityje tarp Baltstogės ir Baranovičių paėmus Zelvos miestelį, vokiečių kariuomenė užtiko neseniai iškastą duobę, kuri dar ne visai buvo žemėmis užpilta. Greitai padarius tyrimą, paaiškėjo, kad bėgantieji sovietai čia buvo užkasę svarbių dokumentų ir žemėlapių. Rasti įdomūs įsakymai ir nurodymai sovietų kariuomenei, o taip pat daug vokiečių miestų žemėlapių. Šie žemėlapiai yra iš netoli buvusio bolševikų aerodromo. Tuos žemėlapius bolševikai atspausdino 1940 metais Maskvos valstybinėje spaustuvėje, ir juose buvo pažymėti Reicho miestų kariniai tikslai, kuriuos sovietai turėjo bombarduoti. Žemėlapių yra geografinių, ūkinių ir metereologinių. Taip pat rasta nuotraukų, kurias padarė sovietų agentai. Tie tikslai, kurie sovietams atrodė svarbūs, pabraukti raudonais brūkšniais. Magdeburgo žemėlapyje, kuris pažymėtas slaptu 155 numeriu, raudonai pabraukta bažnyčia ir socialinis institutas. Šiuo žemėlapių radiniu, kaip vokiečių sluoksniuose pabrėžiama, padidėja gausi įrodomoji medžiaga, kuri leidžia tvirtai spręsti, kad bolševikai ruošėsi pulti Vokietiją.

BELGRADAS, ELTA. Dėl komunistinių elementų sabotažo veiksmų banate, kaip pranešama iš autoritetingų vietų, valdžios organai buvo priversti griebtis atitinkamų priemonių. Dėl to liepos 31 d. Gross-Bečkereke buvo sušaudyta 90 iš banato kilusių vadovaujančių komunistų. Buvo žinoma, kaip vokiečių sovietų karui prasidėjus iš vokiečių paskelbtų dokumentų paaiškėjo, kad Maskvos kurstoma komunistinė agitacija Serbijoje buvo ypatingai smarki.

Maskva bombarduota aštunta kartą

Tuščios anglų pastangos Norvegijoje. — Anglai dar kartą parodė savo oro pajėgų silpnumą. — Rytų fronte vokiečiai sėkmingai veržiasi pirmyn. — Beviltiškos apaptos sovietų kariuomenės pastangos. — Anglai jau nustojo 13 milijonų tonų laivų.

BERLYNAS, ELTA. Ryšium su liepos 31 dienos vyriausiosios kariuomenės vadovybės pranešimu, DNB iš karinių šaltinių papildomai patyrė dar šių žinių.

Liepos 30 dieną britų torpediniai lėktuvai kartu su keliais sovietų lėktuvais puolė Norvegijos uostą prie Ledinuotojo vandenyno — Kirkenesą. Tiems veiksmams anglai pasinaudojo dviem savo lėktuvnešiais. Lygiai taip pat, kaip ir jų nepavykusioje ofenzyvoje prieš Lamanšo pajūrį, ir šį kartą britų kovos lėktuvus lydėjo didelis naikintuvų skaičius. Vokiečių gynimasis ir šioje vietoje pasirodė toks pat sėkmingas, kaip ir visuose kituose frontuose. Iš 40-ties Kirkeneso puolime dalyvavusių britų lėktuvų buvo numušti 28 lėktuvai. Didžiausia jų dalis buvo numušta oro kautynėse, o kitus numušė zenitinė ir karo laivyno artilerija. Pe[illegible] šį atremtą britų puolimą vėl įsitvirtino vokiečių karinių oro pajėgų pranašumas tiek savo ginklų kokybe, tiek ir savo kariais. Taip pat ir ši nauja siekiančių pačių sovietams britų puolimo forma aiškiai rodo, kad britai tesiekia tik politinio ir propagandinio pobūdžio rezultatų. Naujas britų nepasisekimas šiaurinėje Norvegijoje ir tuo pat metu numušimas pėkių britų kovos lėktuvų viršui Vokiečių įlankos garbingai įsijungia į tų vokiečių gynybinio pobūdžio laimėjimų skaičių, kuriuos nuolat pasiekia visuose frontuose jų karinės oro pajėgos ir zenitinė artilerija. Britų vadovybei nesuteikė tikrų laimėjimų nė vienas ligšiol mėgintas jų lėktuvų puolimas. Priešingai, visi tie puolimai britų karinėms oro pajėgoms pasidarė skaudžiausių nuostolių šaltiniu. Šis britų oro pajėgų puolimų nepasisekimas dabar atrodo nepaprastai reikšmingas, nes juk ne paslaptis, kad didžiausia dalis vokiečių lėktuvų šiuo metu yra sutelkta sovietų fronte. Jei vokiečių gynimasis duoda tokių gerų rezultatų,

tatai rodo, kad tiek britų oro pajėgų įgulos, tiek ir jų ginklai nėra visiškai tobuli.

Rytų fronte praėjusią naktį vokiečių karinės oro pajėgos aštuntą kartą puolė Maskvą. Tuo pat metu vokiečių lėktuvai sėkmingai bombardavo į pietus nuo Maskvos esančio svarbaus susisiekimo mazgo Oriolo geležinkelių ir kitų susisiekimo kelių įrengimus. Tiek bombarduodami Maskvą, tiek bombarduodami Oriolą,

vokiečių lėktuvai neturėjo jokių nuostolių.

(Nukelta į 2 pusl.)

Praeities klaidos ir ateities keliai

MŪSŲ PADARYTOS KLAIDOS TEBŪNA PAMOKA ATEITIES GYVENIMUI. PO SKAUDŽIŲ IŠYVENIMŲ BOLŠEVIKŲ TERORE TURIME PASIRINKTI AIŠKŲ KELIĄ. SKAUDI PRAEITIES PATIRTIS RODO, KAD LIEUVAI NEPAKELIUI NEI SU SOVIETIŠKAIS RYTAIS NEI SU PLUTOKRATINĖMIS IR DEMOKRATINĖMIS VALSTYBĖMIS

Dar vakar — kaip netolima ši pasakojo, įtikinėjo ir mums rašė apie iš „vergijos išlaisvintą Lietuvą", apie galop laisvą, apie ateities, apie naująją Lietuvą... Įtikinėta ir kryžiuotasi, kad „tėvynė" — plati tėvynė — tėvynė nuo Kronštadto iki Vladivostoko — užtikrins mūsų darbo klasei didelį gerbūvį, pakels kultūrinį lygį ir užtikrins žmogui deramą ne klasinėj valstybėj socialiniu teisingumu pamatuotą gyvenimą. Šnekučiuota, kad viskas turi reikštis pilna „tautine forma", tačiau dvasia, turinys, turi būti socialistinis — komunistinis. Poemiuota ir lyriuota viešai, visiems — brangia kaina — apie „didžiuosius" Kremliaus žmones, kurie jame „be išėjimo" be gyvo kontakto su realybe tūni... Tai buvo tarytum pasaka, pikta pasaka, skaudi tikrovėje, bet suvaivorykštinta, žmones suvilioti propaganda, pasaka ne pasaka, kuriai tvirčiausiu atsvaru buvo kasdieniška, pilka, gyvenama realybė.

Kas nulemia tautų istoriją

Istorinėj plotmėj, kaip ir politikoj nusveria ne fantazijos, ne karšti sentimentai. Tai ne pavienių ar skaitlingųjų ašaros, tai ne dejonės, ne skundai, ne verkšlenimai nulemia istorijos eigą. Raudonas ir karštas pasiaukoti gebąs kraujas stumia pirmyn savo istoriją kuriančias tautas. Tik krauju, savo sūnų ir dukterų krauju apšlakstyta žemė pradeda duoti gausų derlių, o kraujo žemei, tėvynės žemei, niekados nėra permažai. Ji sugeria draugo ir priešo, mylinčio ir išdaviko, pasiaukojančio ir klykiančiųjų kraują. Žemė visados trokšta drėgmės. Žemė visados alkana pūsiančių kūnų. Tai vien tiktai prakaitas ir kraujas skaisčiausias gėles ir gražiausius vaisius iš žemės ir jos dvasios plėšte gyvenimui išplėšia.

Nekviesti svečiai iš rytų

Pereitais metais nekviesti, per jėgą, mums aktyviai nesipriešinant, seniems klaidingos politikos vadams išvykstant, atėję paskelbė tariamą proletariato „ne klasinėj" valstybėj diktatūrą. Nežymi, komunistizuojanti mažuma, žydijai visu impulsu prisidėjus, aukodama realybę utopijai, sveiką protą iliuzijai, kūrybą propagandai, gyvenimą sustangrėjusiai doktrinai, konkretų ir realų vienetą — Tautą — mūsų Tautą — nuasmenintai klasei, sumanė ir pasiryžo prievarta, klasta ir viliumi įsistiprinti šioje giliai tautiškai įsisąmoninusioje avangardinėje Europos ir Vakarų slenksčio pozicijoje.

Gyvenimas — tai žavingų ir piktų paradoksų kompleksas. Komunizmo skelbiama vadinamo proletariato revoliucija teoretiškai privalėjo pasireikšti ir įvykti aukščiausio pramoninio ir kapitalistinio išsivystymo taško pasiekusiame krašte. Logiškos ... santvarkos ... džiai — pradžioje itališkas fašizmas, o vėliau vokiečių tautos nacionalsocializmas, — kurie, kad ir kiek skirtingais tuluose principuose keliais, vis dėlto ryžtingai eina, tautinės, nacionalinės bendruomenės ribose, prie aukštesnio socialinio teisingumo problemos išsprendimo.

Vakarai eina kultūros keliu

Vakarai — tai tąsi istoja, tai logiškoji įvykių raida, tai uolatinis, beveik sistematinis, losninis žengimas kultūros ir huaninės civilizacijos keliu į gyveno neteisybių ir socialinių nelygumų išlyginimą.

Ir juose pasitaiko revoliucijų, kurios apima masių širdis ir sielas, kūnus ir raumenis, ir juose pasitaiko betikslių griovimų, tačiau racionali Vakarų mintis supranta ir, atjausdama, suranda ribą tarp realybės ir toli šokančių svajonių iliuzijos, tarp tikrai galimo ir faktinai negalimo, tarp politiškai tikslaus ir dieniškai bereikšmio bei ilgamečiams kūrybingo.

Rytai vadovaujasi barbariškomis emocijomis

Rytai gi — tie plotai, tos lygumos, tie tyrai, toji neaprėpiamoji horizonto begalybė, toji amorfinė visados tik aklai žiaurių despotų pirmyn pastumiama masė — tie euraziški Rytai neturi saiko jausmo, jie neturi pastovios atramos taško, juos nejungia viena ir ta pati išgyventa, iškentėta, išvargta kultūrinė ir valstybinė praeitis logingai dabarty ateitin besirutuliuojanti.

Pasireiškęs komunizmas — atsitiktinė, nelogiška, tik palankių pokarinių sąlygų pasekmėje išsprogusi tiziškai ... barbarija — išbujojo atsilikusiame, dar pusiau feodaliniame, ne vienos tautinės bendruomenės krašte. Laikui bėgant jis įgavo istoriškai atgimstančio grynai rusiškojo imperializmo atspalvį, kuris stojo į atšiaurią ir nenumaldomą kovą su jo paties pažadintu ir iškeltu atskirų tautybių nacionaliniu atgimimu.

Toji klasinė Sovietų Sąjungos ideologija — paviršutiniškai lyg ir atmesdama bei nepripažindama rusų valstybės, kaip geo-politinio-istorinio vieneto racijas, o labiau atsižvelgdama į marksistinę, moderninių pasaulinių užmačių žydijos pseudo pranašų sukurtą socialpolitinę doktriną, paneigdama vis stipriau augančius nacionalinius tautų valstybėsna besitvarkančius interesus, negailestingai viską naikindama, barbariškiausiais metodais žudydama ir savo nepolitiškais metodais prieš save sukeldama civilizuotą pasaulį — susidūrusi su istoriniu ir pačių išprovokuotu neišvengiamumu, kad ir stumtelėjusi Rusiją ir jos tautas truputį pirmyn, vis dėlto privalės užleisti vietą, ir jau užleidžia organizuotai jėgai, aukštesnei drausme, kultūra ir civilizacija — jėgai, kurios pagrinde padėtas išmintingas ir patvarus humanizmas, politinė perspektyva, o ne mongoliškas kvaitulys.

Dabar jie susipažins su Vakarų dvasia

Sovietų Sąjungos plotai dabar ... stipriau susipažins su pozityvia bei kuriančia Vakarų dvasia, kuri suskaldyma bedvasį molinių kojų kolosą, neš saugumo ir gerbūvio tiemstiems Eurazijos plotams ir tai jiai naujais pagrindais besitvarnčiai visai giliai civilizuotai Vakrų Europai.

Tačiau Europa, ... jau ir italų poeto-vizioniers Dantės svajotos Visumos kels, susidūrė ne vien su komunizm Jai pastoja kelią ir plutokrati ir žydiška Anglija ir demokramo kupina Amerika, kurios su go vasalais, naudodamasi viso paslio turtais, neleidžia ir kliudo Eopai prieiti prie to vieningumo, rie tos pasaulinės vienybės ir oriškai teisingo bei patvarausarptautinių tautų — valstybių inresų susintetinimo, kurio siekinacionalsocialistinė, atgimusi ir irybinga A. Hitlerio Vokietija.

Mūsų keas

Praūžusi banga — lidi ir gaivališka, ąt Čiurlionies ūrų simfonijos, vilnis mažą lyą beblokianti, ritmingai mumaldoma savo neišmintingam namie augintų valdytojų repoltiško doktrinalizmo sautulį, palieka gilių pėdsakų ir mūsų Lietuvoje, kurių ... mes greit neišlygin m, kurių mes visų neištrinsim — ne todėl, kad negalėsime, bet todėl, kad nenorėsime, todėl, kad yra dalykų prie kurių, kartą panokyti, jau niekados nebeugrįšime.

Praūžusi banga nušlvė nuo Lietuvos paviršiaus setją įvairiapartinę politinę klasę kuri, toliau neįžvelgdama, aukšau akių ir minties nepakeldar, smulkiai ir intrigėlėmis „pakuodama", tramdė ir stabdė dinamišką nacionalistinės Jaus Lietuvos veržimąsį lygintis lygiuotis su tuo vakaruos sprogmčiu tautiškai idėjiniu ir sociai politiniu atgimimu, kuris italojo fašizmo ir vokiečių tautos cionalsocializmo formomis jano visą Europą ir pasaulį. Nevo suprasta — „geri žmonės" iįi geri norai nevisados kuria isiją — kad tik vienodų aukštų priemonės stiprina ir stangri padėtis, ir kad tik tolygip auumose susiranda bendra, loji ir nuoširdi ir iki pat galo susintanti ir politinius priešingumteisingai suderinanti kalba.

Buvusios kidos ir skaudžios imokos ateities genimui

1918 m. atstatalstybę mes ėjom ir klydinėjovairiais politinio gyvenimo ptikos keliais ir šuntakiais. Prję aršiausiu blogo skonio vamu „kademišku" demokratu, įsismaginę valdžios ir vimo, tiesioginio ir netiesioginvalstybės reikalų tvarkymo, iškusiame tulų grupių klerikme, trumpai pasidžiaugę ir pasigardžiavę liaudininkišku individuališku liberalizmu, mes jau lyg ir buvom įžengę į taip vadinamos tautininkijos nacionalizmą, kurs, nukreivėjusia linija mus nuvedė į siaurą ir tvankų šeimyninį ir suinteresuotų padėčių oligarchizmą. Išgyvenom ir praktiškai nusivylėm buvusių madoje konsolidacinių minčių tuščiavertybe ir atūžusiame komunizme pajutom prasiveržiantį rusų imperializmą, kurio svarbiausias uždavinys, kaip atrodo, komunizmo doktrina ir praktika prisidengus, buvo lietuvių tautos, šiame taip gražiame mūsų žemės plote nuo amžių gyvenančios, visiškas ir galutinis išnaikinimas. Jiems nepavyko. Tuščia ir nepagrįsta laimėjimų viltimi apsvaigęs komunizmas nebuvo gabus toliau į ateitį pažiūrėti; jis nesuprato, kad politika yra ne vien tiktai konkretus dieninės realybės pojūtis, bet, kad ji taipgi yra ir nuspėjamoji bei įvykdomoji fantazija, jis nemokėjo rasti deramų ir gyvybinių proporcijų, jis netikėjo, nepažinodamas, naujų, jaunų Vokietijos nacionalsocializmo dvasios jėgų potencija. Apsiriko. Apmoka kal... Europos ... norių iliuzijas, nes pasidavė gilių paviršutiniškumų ir sąmoningai kuriamų vylių hipnozei ir nesuprato sielose užsislėpusių priešų dekompozicinės akcijos galios ir valios.

Nacionalsocialistinė Vokietija iš vokiečių tautos gelmių iškilusiam Vadui Adolfui Hitleriui vadovaujant ir Naują Europą kurianti, atveria Lietuvai ir lietuvių tautai naujo šiandieninio ir rytdieninio gyvenimo horizontą.

Mes žinome, kad Tautos gyvenime niekas nedingsta. Neišvengiamas mirties ir kraujo kovose bralietą su priespauda krikštas privalėjo subrendinti Tautą. Kraujo krikštas Tautos nežudo. Mūsų vienintelė viltis, mūsų kūnų ir sielų jaunimas, vergijos metais pasiaukojančios askezės keliu eidamas, giliai suprato ir pajuto išgyventų metų prasmingumą. Jaunimas supranta, kad tik nuolatiniame žygiavime, geležinėj drausmėj, beatodairiniame paklusnume Idėjai ir vadams, ir nepalaužiamame pasiaukojime pagrindiniam Idealui ir nenumaldomame veržimesi pro kliūtis yra ir randasi galutinis tos „nerimtos" jaunystės tikslas ir pačio gyvenimo esmingoji prasmė. Jis taip pat jau suprato, kad veiksmo atsakomybė tėra galima vien ties savimi ir ateitimi.

Ryžtingai ir blaiviai į ateitį

Šiandien, tą dieną, kada byra ir braška tas laikinasis D. Karo proga Rytų plotuese įsidominavęs anarchinis fenomenas, kada galinga potencinė kūrybinga Vakarų dvasia jėgingai laužia istorinius anachronizmus ir baudžia mongoliškąjį barbarizmą, šiandieną, kada Führeris į žygį išvykstančiai Vokietijos garbingai kariuomenei pareiškė, kad Sov. Rusijai norint Lietuvą sau paglemžti „Vokietijos Imperija niekuomet nesiruošė užimti Lietuvos ir niekuomet panašių pretenzijų Lietuvos vyriausybei nereiškė" — Šiandieną, kai mes išgyvenom Sovietų klastą, šiandieną Jaunoji Nacionalistinė Lietuva pagalios turi teisę ir pareigą stoti į darbą ir prisidėti, visomis disponuojamomis galimybėmis ir pastangomis, prie to milžiniško istorinio uždavinio, kurį tik sykį per amžius gimstąs genijus gali ir turi pasiimti ant savo pečių būtinai Ateities Europos tautų — valstybių gerovei.

Adolfo Hitlerio vadovaujamoji vokiečių tauta — o tauta, tai yra valstybiškai pilnai istoriškai ir susisąmoninusi liaudis — šiandieną yra avangardas civilizacijos ir kultūros kovoje.

Lietuvos naujoji karta, pasmerkdama praeitos politikos klaidas, suprasdama savo istorinius ir politinius uždavinius, viską, absoliučiai viską subordinuoja ateities Lietuvai, nes ji nori lengvu ir tvirtu žingsniu, jauna ir ugninga dvasia, šalta kaip plienas valja ir apdairiu klastoms protu, niekam vietos neginčijant, niekam vietos neužleidžiant įeiti į Naujosios Vokietijos kuriamos tautų — valstybių Europos statybą. Jaunimas, nusilenkdamas aukščiausiems nacionalistinės Lietuvos interesams, mokės nulenkti ir nenumaldomai sutramdyti tas „laudatori temporis acti" liekanas, kurios sąmoningai bandys nesuprasti „demokratijų" mirties priežastis ir visus tuos, kurie stos prieš naujosios linkmės reikalavimus, prieš naująjį gyvenimą. Nacionalistinė Lietuva žino ir pažįsta visus tuos, kurie stoja, melais ir šmeižtais, intrigom ir „geros valios" negera intencija parodymais ant jos kelio — trukdant, smelkiant, vien į savo padėtis bežiūrint. Ji žino autorius — senų ir naujų pasireiškimų — ji numato pasėkas, ji nori daugelio dalykų išvengti. Ji ... kaip vakar, tai taipgi ir šiandien jos norimų valingai nesuprasti. Ji tiesia ranką visiems stoti į bendrą visų lietuvių darbą — šiandien, čia pat; ji ragina nelaukti vėlyvų ar pavėluotų rytdienų.

Jaunimas žino, kad tas naujas gyvenimas pareikalaus iš jo aukų, pasiaukojimo, kad tas naujas gyvenimas besitęsiančio Rytų plotuose karo metu nebus lengvas ir malonus, bet jis mokės pasiremti gero pavyzdžio iš nacionalsocialistinės Adolfo Hitlerio Vokietijos Imperijos, kuri taip noriai ir taip be atodairos siekia savo tikslų.

Jaunoji Lietuva dabartinio karo meto Rytuose sąlygose eis socialinio teisingumo, visų pozityvių jėgų subūrimo ir su jomis bendradarbiavimo linkme; ji sieks gilesnio tautos susąmoninimo, ji dės visas pastangas atstatyti sugriautą ūkį, pramonę, prekybą; ji stengsis užtikrinti, kad lietuvių tautai jos žemėje būtų garantuota jos tautinės individualybės, jos istorinės paskirties, jos visoje pilnumoje prasmingo gyvenimo vystymas ir saugojimas.

Jaunajai Lietuvai, per aukas ir suinteresuotų klikų nesupratimus, priešų ir niekšų vylius žygiai išsikovojusiai teisę gyventi neišmirštant, tai Nacionalistinei Lietuvai, kuri gaivališkai gimsta naujos, jaunos, griežtai drausmingos, istoriniai sąmoningos dvasios kupina, tai jaunų jėgų Lietuvai keliai į darbą ir prasmingą gyvenimą yra atdari, — jie nėra uždari. Macte animo! Generoso puer, sic itur ad astra!

Vokietijos Genijui, Vokietijos — Tautos ir Imperijos — Vadui, Reicho Kancleriui, garbingų ginkluotų pajėgų Vadui ir Führeriui, Naujos tautų valstybių bendradarbiavimo Europos Kūrėjui, Nacionalistinė Lietuva yra dėkinga už žygį į Maskvą, už barbariškojo komunistinio imperializmo sutriuškinimą, už garbingos vokiečių kariuomenės pražygiavimą, išvaduojant ir mūsų Lietuvą iš Sov. Sąjungos pavergiančios, morališkai ir juridiškai žudančios letenos. Nacionalistinė Lietuva tiki, kad vieną dieną ji savo padėką Führeriui galės ir savo sostinėje pareikšti.

VETUSIUS